

15-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল – কালৰো কাল আহিছে তোমালোক সকলোকে উভতাই লৈ যাবলৈ, সেয়েহে স্মৰণেৰে বিকৰ্মৰ
বোজা সমাপ্ত কৰা, নিজৰ দেহৰ পৰা মোহ আঁতৰাই দিয়া"**

*প্ৰশ্ন :- ভক্তসকলৰ কোনটো মিনতি যেতিয়া পিতাই শুনে তেতিয়া ভক্তসকল সুখী হোৱাৰ সলনি দুখী হ'বলৈ ধৰে?

*উত্তৰ :- ভক্তসকলৰ যেতিয়া দুখী হয় তেতিয়া কয় - হে ভগৱান, মোক এই দুখৰ দুনিয়াৰ পৰা লৈ যোৱা, মোৰ
এই পতিত দুনিয়াত দৰকাৰ নাই কিন্তু পিতাই যেতিয়া মিনতি শুনি লৈ যাবলৈ আহে, তেতিয়া কান্দে।
ডাক্তৰক কয় এনেকুৱা দৰব দিয়ক যাতে মই স্বাস্থ্যৱান হৈ যাওঁ।

*গীত :- দূৰ দেশ কা ৰহনে ৰালা... (দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী...)

ওঁম্ শান্তি। দূৰৈৰ দেশত পিতাও থাকে আৰু তোমালোক সন্তানসকলো থাকা। এতিয়া এই পিতা ইয়ালৈ কিয়
আহিছে? পিতাক কিয় স্মৰণ কৰে - হে ভগৱান আহা, আহি আমাক উভতাই লৈ যোৱা? এনেকৈ আত্মাই কয় যে
নিজৰ ঘৰ মুক্তি ধামলৈ লৈ যোৱা। এয়া যেন কালৰো কালক মাতে। ভক্তি মাৰ্গত এইটো বোধ নাথাকে যে আমি কাক
মাতো যে আমাক এই পতিত দুনিয়াৰ সম্বন্ধৰ পৰা মুক্ত কৰি লগত লৈ যোৱা, আমাৰ ইয়াত থকাৰ দৰকাৰ নাই
আকৌ কোনো আত্মাই যেতিয়া শৰীৰ ত্যাগ কৰে তেতিয়া কিমান দুখী হয়, কন্দাকটা কৰে। এফালে মাতে - বাবা আহি
আমাক ইয়াৰ পৰা লৈ যোৱা, এই শৰীৰৰ পৰা মুক্ত কৰা। কিন্তু যেতিয়া মুক্ত কৰে তেতিয়া কান্দে-চিঞৰে। ভক্তি
মাৰ্গত মাতে কিন্তু বুজি নাপায়। সাৱিত্ৰী সত্যৱানৰ কাহিনী আছে। সেয়াটো এজনৰ আত্মাকে লৈ গৈছিল, কিন্তু
সাৱিত্ৰীয়ে লৈ যাবলৈ দিয়া নাছিল। মনুষ্যই যেতিয়া শৰীৰ ত্যাগ কৰে শৰীৰৰ প্ৰতি মোহ থকাৰ কাৰণে আত্মাই শৰীৰ
এৰিব নিবিচাৰে। ডাক্তৰক কয় এনেকুৱা ঔষধ দিয়ক যাতে মই স্বাস্থ্যৱান হৈ যাওঁ। শৰীৰটোক মই এৰিব নিবিচাৰো।
লগতে আকৌ কয় - ভগৱান আহা, আহি আমাক লগত লৈ যোৱা। আচৰিত কথা নহয়নে বাৰু। এতিয়া তোমালোক
আনন্দ মনেৰে যাৱা। মনুষ্যৰতো সংসাৰৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিৰ প্ৰতি মোহ থাকে। এতিয়া সুধিছো - তোমালোকক
মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিৰ পৰা মুক্ত কৰোনে? লৈতো যাম পিছে তোমালোকে এই মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলৰ স্মৃতি পাহৰি যোৱা।
অন্তিম সময়ত যদি সন্তান আদিক স্মৰণ কৰা তেন্তে আকৌ এনেকুৱাই জন্ম পাবা। বাবাই কয় তোমালোক
আত্মাসকলক এই শৰীৰৰ পৰা পৃথক কৰি মই লৈ যাম তেতিয়া আকৌ তোমালোকৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিৰ স্মৃতিতো
নাহিব? অন্তিমত এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগিব। পুনৰ্জন্মতটো আকৌ ইয়ালৈ আহিব নিবিচৰা সেইবাবে দেহৰ
সৈতে সকলো পাহৰি যোৱা। মোক এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। যেতিয়ালৈকে তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ নোযোৱা
তেতিয়ালৈকে তোমালোকক লৈ যাব নোৱাৰো। এতিয়া মই তোমালোক আত্মাসকলক লৈ যাবলৈ আহিছোঁ কিন্তু
তোমালোকৰ ওপৰত বিকৰ্মৰ বোজা বহুত আছে। এয়া আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতি আছে। পিতা পৰমধামৰ পৰা
আহিছে, অন্যৰ দেশত। নিজৰ দেশ স্বৰ্গ যি স্থাপনা কৰে, তালৈতো তেওঁ আহিব নালাগে। ইয়াত তোমালোক দুখী হৈ
মাতা, মইতো একে সময়তে আহি সকলো আত্মাকে উভতাই লৈ যাব লাগে। লাগিলে আনন্দ মনেৰে যোৱা নতুবা
অসন্তুষ্ট হৈয়ে যোৱা। যাবতো নিশ্চয় লাগিব। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা কালৰো কাল, আত্মাসকলক উভতাই লৈ যায়।
অৰ্থাৎ সকলো মনুষ্যৰে বিনাশ কৰিবলৈ আহে। পতি-পত্নী থাকে, পত্নীৰ পতি মৰি গ'লে তেতিয়া কিমান কান্দে।

এতিয়া কয় আমাক লৈ যোৱা, আমাক একো নালাগে। কিন্তু তোমালোক পতিতসকলক লৈ যাব নোৱাৰো সেই কাৰণে পৰিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। পৰিত্ৰ তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া নিজকে অশৰীৰী বুলি বুজিবা। দেহৰ সৈতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যাবা। মোক এজন পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। উপায়তো বহুত ভাল দিও - কল্পই-কল্পই। তোমালোকে জানা এই সকলো শৰীৰ ছায় হৈ যাব। হোলিকা থাকে নহয় তাত সূতাডাল নজ্বলে সেইদৰে আত্মাও নজ্বলে। বাকী এই খেৰৰ জুমুঠি ৰূপী দুনিয়াখনত জুই লাগিবই। সকলো শৰীৰ জ্বলি ছায় হৈ যাব আৰু আত্মা শুদ্ধ হৈ যাব।

আত্মাসকল শুদ্ধ হ'বলৈ হ'লে নিৰন্তৰ দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। দেহ থকা স্বত্তেও নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাৰ লগত যোগ লগাব লাগে। যেনেকৈ সন্ন্যাসীসকলে ব্ৰহ্ম বা তত্বৰ লগত যোগ লগায়, তেওঁলোকে কয় আমি তত্বত বিলিন হৈ যাম। তত্বৰ সৈতে বুদ্ধিৰ যোগ লাগি যায়। এনেকুৱা নহয় যে শৰীৰ ত্যাগ কৰি দিয়ে। ভাবে যে তত্বৰ লগত বা ব্ৰহ্মৰ লগত যোগ লগাওতে লগাওতে ব্ৰহ্মত বিলিন হৈ যাব, সেয়েহে আমি তেওঁলোকক ব্ৰহ্ম জ্ঞানী, তত্ব জ্ঞানী বুলি কওঁ। তত্বৰ জ্ঞান আছে। তোমালোকৰ জ্ঞান আছে যে আমি আত্মাসকল তত্বত নিবাস কৰো। তেওঁলোকে ভাবে - আমি সেই তত্বত বিলিন হৈ যাম। যদি এনেকৈ কলেহেঁতেন যে আমি তাত গৈ থাকিম, তেতিয়াও ঠিক আছিল। আত্মাতো লীন হৈ নাযায়। (পানীৰ) বুৰ বুৰণিৰ উদাহৰণ দিয়ে কিন্তু সেইয়াতো ভুল। জ্যোতিত লীন হৈ যোৱাৰ কথাই নাই। অবিনাশী আত্মাত গোটেই ভূমিকা নিহিত হৈ আছে যি কেতিয়াও বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। সন্ন্যাসীয়ে বিকাৰৰ সন্ন্যাস কৰে, বাকী কোনেওতো উভতি নাযায়, ইয়াতেই পুনৰ্জন্ম লৈ থাকে। বৃদ্ধি হৈ থাকে। সকলোৱে সতো, ৰজো, তমো অৱস্থাবে পাৰ হ'বই লাগিব। নাটকত এই সকলোবোৰ নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া চোৱা বেমাৰো কিমান অনেক প্ৰকাৰৰ ওলাইছে, আগতে ইমান নাছিল। নাটকত এই সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - বাবা আহিছেই সকলো আত্মাক উভতাই লৈ যাবলৈ। এনেকৈ কয় - বাবা, আমাক উভতাই লৈ ব'লা। মুক্তি-জীৱনমুক্তিটো সকলোৱে পাব। কিন্তু সকলোৱেতো সত্যযুগত আহিব নোৱাৰে। যিয়ে যি সময়ত আহে, সেই সময়তে সেই ধৰ্মতহে আকৌ আহিব লাগিব। তোমালোকে জানা অমুক-অমুক ধৰ্ম, অমুক সময়ত আহে। বাবাও কল্পৰ আগৰ দৰেই আহিছে, ইমানবোৰ আত্মাক উভতাই লৈ যাব। এই ধৰণীয়ে কিমান সাৰ পাব। নতুন দুনিয়াখনকো সাৰ লাগিব নহয় জানো। গতিকে সকলো মনুষ্য, জন্তু আদি শেষ হৈ সাৰ হৈ যাব আৰু পুনৰ সত্যযুগত কিমান ভাল ফল হ'ব, যাৰ সাক্ষাৎকাৰ তোমালোক সন্তানসকলে কৰিছা।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা - বাবা কালৰো কাল হয়। সকলোৱে কয় - বাবা, আমি আনন্দ মনেৰে আপোনাৰ লগত যাম, আমাক লৈ যোৱা। আমাৰ ইয়াত বহুত দুখ হৈছে। এইখন হৈছেই দুখ দিয়া দুনিয়া। দুখধামত ইজনে সিজনক দুখ দিয়েই থাকে। অপাৰ দুখ হয়, এতিয়া তোমালোকক সুখলৈ লৈ যাবলৈ আহিছোঁ। এতিয়া এজনকে স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰ ল'ব পাৰিবা। নহ'লে সম্পূৰ্ণ ৰাজ্য-ভাগ্য পাব নোৱাৰিবা, প্ৰজালৈ গুচি যাবাগৈ। পিতা আহি ৰাজ্যৰ সুখ দিয়ে, আৰু কোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকে ৰাজধানী স্থাপনা নকৰে। এয়াটো গুপ্ত বেষত ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছে। কোনেও নাজানে যে সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজধানী কেনেকৈ স্থাপনা হ'ল? শৰীৰধাৰী দেৱতাসকল ক'ৰ পৰা আহিল? যিহেতু কলিযুগত অসুৰ আছিল। অসুৰ আৰু দেৱতাৰ যুদ্ধতো হোৱা নাই। যুদ্ধৰ কথাও নাই, বিকাৰৰ (বাসনা) কটাৰিও নচলে। আকৌ কিয় দেখুৱায় যে যুদ্ধ লাগিছিল? মূৰ্ছিত হৈ গৈছে। সৃষ্টিতো সেইখনেই কেৱল সময় সলনি হয়। এয়া হ'ল বেহদৰ দিন আৰু বেহদৰ ৰাতি। সত্যযুগ-ত্ৰেতাক দিন বুলি কোৱা হয়, তাততো যুদ্ধ নহয়। কিন্তু সেই ৰাজধানী তেওঁলোকে কেনেকৈ পালে? কলিযুগততো ৰাজধানী নাই। এনেকৈ কয় - বাবা, আপোনাৰ

স্থাপনাৰ কৰ্তব্য বিস্ময়কৰ! ইমানবিলাক সন্তানক সুখী কৰে। বাকী হয়, নিজৰ নিজৰ পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি উচ্চপদ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। তোমালোকে জানা 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত পৰমপিতা পৰমাত্মা আহে। যদিও কোনোবাই প্ৰভু, কোনোবাই গড বুলি কয়, পিতাটো হয় নহয় জানো। পিতা বুলি কোৱাটো কিমান ভাল। ঈশ্বৰ আমাৰ পিতা হয়। কেৱল প্ৰভু বুলি ক'লে ইমান ভাল নালাগে। গড বুলি কলে সৰ্বব্যাপি বুলি বুজি লয়। ফাদাৰ (পিতা) বুলি ক'লে তেতিয়া সৰ্বব্যাপি বুলি ক'ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকলে শুনি আছা। বুজি পোৱা আমাৰ বাবাৰ আগমন হৈছে, আমাক যোগৰ দ্বাৰা পৱিত্ৰ কৰি আছে। গতিকে পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰুক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত সন্মুখত থাকিলে সন্তানসকলে অনুভৱ কৰে। আমি আত্মা হওঁ, এই শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰো। বাবাই আমাক লৈ যাবৰ বাবে আহিছে। আমি বাবাৰ লগত যোগযুক্ত হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰো। বাবাক স্মৰণ কৰোতে-কৰোতে বাবাৰ ওচৰলৈ গুছি যামগৈ। কোনো কোনো সন্ন্যাসী যি বহুত উত্তম হয় তেওঁলোকে এনেকৈ বহি-বহিয়েই শৰীৰ ত্যাগ কৰে। ভাবে মই আত্মা গৈ ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাম। সকলোৱে মোক্ষ অথবা মুক্তিৰ কাৰণেই পুৰুষাৰ্থ কৰে কিয়নো সংসাৰত বহুত দুখ আছে, সেই কাৰণে মোক্ষ অথবা মুক্তি বিচাৰে। তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে দুনিয়াৰ চক্ৰ পুনৰাই ঘূৰিব। আমাৰ ভূমিকা নিশ্চয় অবিনাশী হোৱা উচিত।

তোমালোকৰ বুদ্ধি জিনৰ নিচিনা হ'ব লাগে। জিনৰ কাহিনী কয় নহয়, ক'লে - মোক কাম দিয়া, নহ'লে খাই পেলাম। তেতিয়া তাক কাম দিলে - জখলাত উঠা আৰু নামা। তোমালোককো পিতাই কয় - মোৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগোৱা, নহ'লে মায়া জিনে খাই পেলাব। মায়া হৈছে জিন, যোগ লগাবলৈ নিদিয়। ভাল-ভাল বাহাদুৰ পালোৱানকো মায়াই কেঁচাই খায় দিয়ে। তোমালোকে জানা - বাবাই শিকাবলৈ আহিছে। কয় - সন্তানসকল, এতিয়া সন্মুখত আহিছোঁ, মোক এতিয়া স্মৰণ কৰা, নহ'লে মায়া জিনে খায় পেলাব। এইটো কাম দিয়া হয় তোমালোকৰেই কল্যাণৰ বাবে। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যাব। নিজকে আত্মা বুলি বুজি শৰীৰৰ বোধ ত্যাগ কৰিব লাগে। সন্ন্যাসী মানে দেহৰ সৈতে সকলো সন্ন্যাস। বাকী নিজক আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। তোমালোকে জানা যে জ্ঞান আৰু যোগ বলেৰে বাবাই আমাক দেৱী-দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। ৰাজ্য স্থাপনা হৈ আছে। এয়া ৰাজযোগ। এই কথাবোৰ শাস্ত্ৰত নাই। পাণ্ডৱে ইমান ৰাজযোগ শিকিলে তাৰ পিছত কি হ'ল? মাথো, শেষত পাহাৰত গৈ গলি মৰিল? তেতিয়া হ'লে আকৌ কেনেকৈ গম পোৱা যাব যে ৰাজ্য কেনেকৈ স্থাপনা হ'ল? এতিয়া এই কথাবিলাক তোমালোকে বুজি পোৱা। বাবাই কয় এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা আৰু নিমিত্ত হৈ শ্ৰী মতত চলা। প্ৰত্যেক কথাত ৰায় লৈ থাকা। সন্তান আদিৰ বিবাহ কৰাবলগীয়া হ'লে, বাধা জানো দিয়ে। প্ৰত্যেকৰে হিচাপ-নিকাচ বেলেগ বেলেগ। যেনেধৰণৰ সন্তান সেই হিচাপে ৰায় দিয়া হয়। ক'ব সন্তানৰ বিয়া কৰিবলগীয়া আছে, কৰোৱা বাৰু। তোমালোকৰ ওচৰত টকা-পইচা আছে যদি ঘৰ সাজা। বাধা নাই। ঘৰ সাজি সন্তানৰ বিয়া আদি কৰাই হিচাপ পৰিশোধ কৰা।

এতিয়া বুজিছা কোনে উচ্চ পদ পাব পাৰে। কিমান কষ্টকৰ হয়। এই ক্ষেত্ৰত বহু দূৰদৰ্শী বুদ্ধি হোৱা উচিত। ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱাটো জানো সৰু কথা। কৰণীয় সকলো কৰি, সন্তান আদিৰ হিচাপ পৰিশোধ কৰি চুটি লৈ লোৱা। কাৰোবাৰ লগত যদি কিবা হিচাপ আছে, ঋণ আছে সেয়া প্ৰথমতে পৰিশোধ কৰা। এয়াও বুজিবলগীয়া কথা। কন্যাসকলৰ কোনো বোজা নাথাকে। ৰচয়িতাই সকলো কাম শেষ কৰিব লাগে। তেতিয়াহে বাবাই উত্তৰাধিকাৰী বনাব পাৰিব। মায়াইও ভাল দৰে টুকুৰিয়াব (পৰীক্ষা ল'ব)। কিন্তু তোমালোকে এইটোও বুজিছা যে বাবাতো বহুত মিঠা হয়। সকলোকে পৱিত্ৰ কৰি উভতাই লৈ যাবলৈ আহিছে। এনেকুৱা পিতাৰ প্ৰতিতো বহুত মৰম থকা উচিত। মৰমৰ বস্তু নহয় জানো। সত্যযুগত অপাৰ সুখ সেই কাৰণে স্বৰ্গক সকলোৱে মনত পেলায়। কাৰোৱাৰ মৃত্যু হ'লে কয় স্বৰ্গলৈ

গ'ল। কিমান মিঠা নাম! যি অতীত হৈ যায় ভক্তি মার্গত সেয়া গায়নযোগ্য হৈ থাকে। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে এনে কোনো কথা নহয়। গতিকে বাবাই যি জিনৰ কাম দিছে - নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা, নহ'লে মায়া ৰূপী জিনে তোমালোকক খাই পেলাব। স্মৰণ কৰিব লাগে। আত্মা নিশ্চয় কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। হয়, শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্মতো কৰিবই লাগিব। ৪ (আঠ) ঘণ্টা শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে লাগে কিয়নো তোমালোক কৰ্মযোগী হোৱা। তাৰ পিছত তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা। ৪ (আঠ) ঘণ্টা নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ কাৰণেও উলিওৱা। নিজকে এনেকৈ বুজি লোৱা - বচ, মই বাবাৰ হৈ গ'লো। এই শৰীৰটো পুৰণা হয়, ইয়াৰ পৰা মমত্ব আঁতৰি যাব লাগে। নাইকিয়া হৈ হৈ, স্মৰণ কৰোতে কৰোতে যদি কাৰোবাৰ মোহ থাকি যায় তেন্তে ৰাজ্য-ভাগ্য লাভ কৰিব নোৱাৰিব। বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ যত্নৰ প্ৰয়োজন।

বাবা আহিছে দুখ ধামৰ পৰা মুক্ত কৰি লৈ যাবলৈ সেই কাৰণে তেওঁক মুক্তিদাতা আৰু পথ-প্ৰদৰ্শক, পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয়। পাণ্ডাও হয়। বুজাব লাগে ৰাৱণ ৰাজ্যৰ বিনাশ আৰু ৰাম ৰাজ্যৰ স্থাপনা কৰিবলৈ পিতা আহিবলগীয়া হয়। তেৱেঁই শান্তি স্থাপনা কৰে, যিসকল তেওঁৰ সহায়ক হয় তেওঁলোকে শান্তিৰ পুৰস্কাৰ পায়। শান্তি স্থাপনা কৰোঁতাজনেই শান্তিৰ ৰাজ্য দিয়ে। তেৱেঁই অতি মৰমৰ বাবা যিয়ে আমাক কল্লই-কল্লই উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে, যিমনে শ্ৰীমতত চলিবা সিমনেই শ্ৰেষ্ঠ হ'ব। তোমালোকে জানা শ্ৰী শ্ৰী ৰ পৰাই আমি শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী নাৰায়ণ হওঁ। 21 জন্মৰ বাবে সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্লৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) দূৰদৰ্শী হৈ কৰ্ম বন্ধন সমাপ্ত কৰিব লাগে। কোনো হিচাপ-নিকাচ বা ঋণ যদি আছে সেয়া প্ৰথমে পৰিশোধ কৰি বোজা আঁতৰাই উত্তৰাধিকাৰী হৈ যাব লাগে।
- (2) কৰ্মযোগী হৈ কৰ্মও কৰিব লাগে, লগতে ৪ (আঠ) ঘণ্টা স্ব-পুৰুষাৰ্থৰ বাবে দিব লাগে। সকলোৰে পৰা মমত্ব নিশ্চয় আঁতৰাব লাগে।

*বৰদান:- নিজৰ অনাদি স্বৰূপত স্থিত হৈ সকলো সমস্যাৰ সমাধান কৰোঁতা একান্তবাসী হোৱা

আত্মাৰ স্বধৰ্ম, সুকৰ্ম, স্ব-স্বৰূপ আৰু স্বদেশ শান্ত হয়। সংগম যুগৰ বিশেষ শক্তি হৈছে শান্তিৰ শক্তি। তোমালোকৰ অনাদি লক্ষণ হৈছে শান্ত স্বৰূপত থকা আৰু সকলোকে শান্তি দিয়া। এই শান্তিৰ শক্তিত বিশ্বৰ সকলো সমস্যাৰ সমাধান সমাহিত হৈ আছে। শান্ত স্বৰূপ আত্মা একান্তবাসী হোৱাৰ বাবে সদায় একাগ্ৰ হৈ থাকে আৰু একাগ্ৰতাৰে চিনি পোৱা বা নিৰ্ণয় কৰাৰ শক্তি প্ৰাপ্ত হয় যিটো ব্যৱহাৰিক বা পৰমাৰ্থ দুয়োটাৰে সকলো সমস্যাৰ সহজ সমাধান হয়।

*গ্লোগান:- নিজৰ দৃষ্টি, বৃত্তি আৰু স্মৃতিৰ শক্তিকে শান্তিৰ অনুভৱ কৰোৱা মানেই মহাদানী হোৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!

***